

Hvønn tippar tá sum vinnare av landskappingini í 1. deild í handbólti fyri menn?

Sigmar Blaberg:

VIF. Hóast teir bæði vinna Kyndil við einum máli á minni, so meti eg teir kortini at hava bestu møguleikar at vinna kappingina. Kyndil hevur eisini tapt móti Stjarnuni, og Stjarnan sum tá á odda, spældi javnt móti Strandlagnum.

Árni Joensen:

— Besta bóðið upp á meistarálið er VIF. Teir hava vunnið allar sínar dystir higartil í kappingini, og sum liðið spældi í tótuni, skal tað vera lægdi, um meistaraheitið likki endar í Vestmanna.

Háskúlarórsian

Hóskúldið kl. 20 heldur Jóhannes av Skarði fyrilestur í Vágs skúla. Hann tosar um háskúlarórsuna. Mikukvæðið var ein fyrilestur við Jóhannesi, á Tvøroyri, har hann tosaði um finska fjólkvæðið »Kalevala«. Tað er Snúroyar HF, sum stillar fyrir.

Hugleiðingar aftaná HOLOCAUST II

sjónarmið

I dag

Karl Petersen, lesandi

Við hava í ar upplivað størsta sorgarleik, størstu beistgerð síðan nazi-tíðina, um vit gloyma Vietnam-fólkamordíð eina letu.

Summi vilja vera við, at søgan endurtækur seg. Tað ger hon helst ikki. Hóast summar hendingar kunnu minna um aðrar. Men í hesum føri er ein samanburður ikki at sleppa undan, hóast kanska við avugum fortekni.

Ein statur hjá einum fólk, sum hevur verið offur fyrir tí upprunaliga »holocaust« — gassdrápinum í fangatoppum Hitlers, eitt fólk sum hevur verið hjá øllum aðmentum fólk eftir heita — kundi tað hugsast, at tað var just staturin hjá hesum øvugt forfylgda fólk, sum fór at fremja tað nýggja »holocaust« — beinleiðis ella óbeinleiðis?

1948 skipaðu Englað og Frakland fyrir, at staturin Ísrael skuldi stovast, fyrir at loysa tað æviga »joda-problemið«. Vertin í, at neyðugt var at reka upprunaliga íbúgvarnar burtur í flóttariegur. Hvítt høvdu føroyingar sagt, um Englað syrgdi fyrir, at iraki munkar aftur skuldu bygva í Føroyum, og føroyingar rekast í flóttariegur í Vesturnoregi? Tí søguligt logikkurin er hin sami. Palestínensiske fólk hevur búið í Palestina líka frá ósiguligari tíð, og upp til 1948 saman við teim jødum, sum har búið.

Tí »jodarn« er ikki nakad »folkslaga«, nokur »tjóð« ella ein »rasa«. Tað er ein trúarboikur, sum uppiatar seg sum eitt fólkslag. Tí dómis var Jesus palestínensari. Jødisku prestarnir vóru móti honum. (Jfr. bók Joel Carmichael: »The Death of Jesus«, 1962). Hetta var bert ein síðuviðmerking til tey, sum halda, at ein er »rasistur« móti jødum, tá ein forðæmir framferðina hjá statinum Ísrael, ella at kristindómur hevur nakad við frumkendum alsk til núverandi Begin-stjórnina og hópdrap hennara at gera.

Undarligt, at jodur, sum hava verið gjøgnum so nógv, skulu kunna standa andlit til andlit við ein veruleika, sum sjálvt imynding ikki kann vinna á. At statur jøðanna skal nýta »klyngebumbur« barberhøvs jarnpetti kroyst inn í kroppin, og »fosforbumbur«, sum lata offurlambið liggja eftir sum ein rúkindi, óskelkliga gløð, og tað so móti sivilfólkum tí hjálparleysa, ikki einum heri? Hvar nakad skapt helviti her á jørð, er tað teknikkurin innan krigsførsla, og her er staturin Ísrael heldur frammarlagur.

Eitt var, um talan var um krigg millum vørð tjóðir, tveir herar, avtalad krigg. Tað er nóg ringt, ikki tí. Men beinleiðis alop við mest djævilsku vápnum á vaaliga fólk, óvápnað í einum millionbyi sum Beirut, tað má nevast beinleiðis

folksdráp og ikki krigg.

Tað hugar mær langt frá, at tala undir við teim atgerðum, sum palestínensiskir bókar hava framt móti oseukum. Men blóðbadið í Beirut er av so heilt ómetaliga osamanberandi ræðustødd, at sjálvt allar atgerðir palestínaranna felna í sammeting. Her er talan um størsta brotsverk, størsta fólkamord síðan nazi-tíðina. Og framt av statinum hjá ofrum Hitlers. Ófatiðligt.

Danski professarin í lögfrøði, Ole Krarup, luttek í høyringarfundi í Oslo herfyri um ræðuleikarnar í Libanon. Hann sigur, at hann gjørdist skelkadur av at hoyra vitnirbúrdarnar. M.a. sigur hann:

Professarin, dr. jur. Ole Krarup, luttek í høyringini í Oslo um krigsbrotsgjörðirnar undir innrásini í Libanon. Í hesum brottinum sigur hann tað, hann fekk burturúr

»Og hvem har fantasi til at forestilla sig, at programmerede bomber med djævelsk præcision rammer ned i beskyttelsesrum, hvor hundreder af stuvet sammen og rammer af varme-stråler, der steger ofrene levende?»

Og hvem kunne have forestillet sig, at invasionsstyrkerne bevidst hindrede, at lægemidler, bandager og udstyr nåede frem til de nøddidende, ja, at man afbød vand og elektricitet til en millionby under bombardement, så operationer måtte udføres med lyset fra lommelygter og uden mulighed for at imødekomme de elementære hygiejniske krav. Ofte måtte det foregå i nøgne kælderrum, fordi de eksisterende — velafmærkede og let identificerbare — hospitaler og klinikker var ødelagt af israelske bomber.

Og fangerne, tvs. alle mandlige

Palestínensar var leidd eftir at víðfólki millum, íslami eftir blóðbadið í flóttariegnum.

palestínensere mellem 14 og 60, stuvet sammen under ubeskrivelige forhold, de tilbringer flere døgn bagbundet med bind for øjnene med mikroskopiske mad- og vandrationer, med beton som underlag, og under konstant mishandling. Den norske læge doktor Steiner Berge, som var interneret i de dage i Libanon og Israel, afgav udførligt vidnesbyrd om disse forhold. Flere fanger døde af den systematiske behandling, andre får livsvarige men.

DETTE er spredte notater fra de to dages vidneafhøringer. Første-håndsbetragtninger afgivet af øjenvidner. Bag alle disse grusomheder gemmer sig en større samlet forbyrdelse, som vi har en gløse for: Folkemord.

Ganske vist kan det palestínensiske folk — over 4 mill. mennesker — ikke udslettes. Men det kan knækkes, fysisk og moralsk.

Der findes ingen forklaring på de systematiske ødelæggelser af palestínensiske boligkvarterer. Vi er vant til at kalde disse områder for »flygtningelejre«, betegnelsen er god til at fremhæve, at det drejer sig om beboelser for et fordrævet folk, nemlig de mennesker der i angst og panik flygtede fra deres hjemland i 1948. Men det er ikke »lejre«. Det er byer, hvor flygtningene har opbygget en tilværelse, den er ikke fyrstelig, det er fattige mennesker, de dårligst betalte arbejdere, et folk i eksil, men dog et samfund.

Án í Helweh var en sådan palestínensisk flygtningeby ved Sidon. Omkring 80.000 mennesker boede der. Án í Helweh eksesterer ikke længere. Den er ødelægt.

Jeg har læst i Jerusalem Post, at de israelske angribere »passede på«: Før de endelige bombardementer blev der ud over området kastet løbesedler, der opfordrede folk til i løbet af to timer at forlade lejren. To timer for 80.000 mennesker, hvoraf talrige var syge og sårede. De norske læger, der arbejdede i lejren, forklarede, at der foregik uophørlige bombardementer også i løbet af de to timer. Og så tog bombardementerne fat. En israelsk officer forklarede beredvilligt i den svenske journalist Per Åke Holmqvists film, at israelerne herefter kunne »rense op« i lejren. Renselsesprocessen består i, at soldaterne tømmer deres maskinpistoler i alle de rum, der endnu har vægge, så de indbyggede, der ikke er dræbt ved sammenstyrtningen under bombardementerne, bliver endeligt tilintetgjort.

»DISSE barbarier har efterladt det palestínensiske folk i choktilstand«, sagde den palestínensiske digter Mahmoud Darwish i Oslo. Og choket bliver ikke mindre af, at israelske soldater under indrykningen i Beirut

bortførte samtlige bøger og arkivalier fra Palestine Research Center. Ca. 25.000 uerstattelige bøger og utallige arkivalier. I løbet af 1 dage blev centret tømt og kørt til lastbiler til den israelske efterretningsjones hovedkvarter i Tel Aviv. På forespørgsel har man fået oplyst, at efterretningsvesenet vil bruge hvad de kan, resten til blive brændt.

Det drejer sig om det palestínensiske folks historie og kulturelle fortitel.

Alle de undersøgelser, høringer og vidneforklaringer der publiceres om israelske overgreb bliver sommetider betegnet som »antisraelske«. Naturligvis er de det — hvis »antisraelsk« betyder propaganda mod de israelske magthaveres adfærd. For i så fald er virkeligheden antisraelsk.

Og denne virkelighed er ikke bare en katastrofe for palestínenserne, den er også en tragedie for det jødiske folk, hvis skæbne er overtaget af krigsforbrydere.

Ju, vi vórú nógv, ið ótaðust um filmin »Holocaust«, ið sýndur var í síonvápi, og bannaður alia møguleika staðna, men, um ein hugsar seg um, man ikki ein deyði av gassi vera meira hugagaur enn at vera hugdur í heil av óksun og flættur av kaivum? Tí tað er soeiois, teir »kristni fálángistarnir« drupa fólk i palestínensisku flóttariegnum Sabra og Chatila, við loyvi frá israelska herseingarlíðnum. »Kristni Fálángistarnir« — ???

Men endamálið við hesi grein er hon: Føroyingar frætta óvið um ak heita, um allar hesar ræðuleikar móti oseukum menniskjum, teir fáa tað inn í stovuna gjøgnum sjónvarpsflog og ymskið annað! Men hvussu taka føroyingar tað? Fer tað bara inn í ein sovandi heila, ella fara vit at stáa sum restin av heiminum? Sú vit ikki, at sjálvt Ísrael, sum stendur hjarta føroyinga so nær, Guð viti hví, tí palestínensarir eru líka so kristni sum israelsmenn, skal vera blivið til størsta mordera av oseukum fólk i nýggjari tíð, og við mest djævilsku vápnum ið fást kunnu úr USA?

Etla tit enn at forherliga statin Ísrael í bókum, og skipa fyrir útførdum hagar, fyrir at geva teimum vana, sum møguleiga verður brúkt til ein eitt hópdrap?

At enda vil eg undirstrika, at henda greinin óvið hevði fingið undirtekt av flestu jødum í heiminum, og at hon ikki er nokur stóðtákan til PLO ella hvat arabarar annars gera. Hon er vend móti fascistiska drápsmannaharkaliðnum hjá Menachem Begin og ikki móti israelska fólknum. Við vón um, at tað fólk ið dag fer at kunna liva friðarlíga í eini tjóð saman við upp-ruinaðugum iandsins.